



„Kaštančinýma očima,“ podotkla Anička.

„Jo,“ smál se Kuba a bylo mu nádherně.

Byl celý mokrý, jak spadl do vody. Ale už mu to nevadilo.

Posunul si brýle a vstal. „Tak a teď musíme najít domeček.“

Anička ukázala nad hlavu. „Ne, nemusíme...“

Domeček se rýsoval proti měsíčnému nebi. Vysoko na stromě, obklopený bílými květy.

V dálce se ozvaly hlasy. Pak Kuba uviděl plameny.

Vyděsil se: „Samurajové se vracejí, rychle do domečku!“

„Ale kde je Kaštanka? Nemůžeme ji tu přece nechat,“ zaúpěla Anička.

„Asi budeme muset...“